

Ligya DIACONESCU

Este născută în Bicăz, județul Neamț. Deși plecată des din România, îi place să spună că este româncă și locuiește, când nu se află peste ocean, într-unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, plin de cultură, dintr-o zonă preponderent turistică, zona Vâlcei.

Ligya DIACONESCU - este cunoscută în țară și în întreaga lume ca "DOAMNA LIMBII ROMÂNE", numită astfel de președintele Ligii Scriitorilor Români, Al. Florin ȚENE, dar și "DOAMNA SUFLETULUI ROMÂNESC", cum a fost catalogată de istoricul George ROTARU.

Este jurnalist, poet, scriitor, publicist, economist, maestru Reiki, pictor amator. A câștigat, în anul 2017, Trofeul Ligii Scriitorilor Români „LIMBA ROMÂNĂ” și în anul 2018, „TABLETA DE AUR A LIMBII ROMÂNE”, din partea aceleiași organizații.

Cărți publicate

- *Amintiri*, poeme într-un singur vers (editie bilingvă, romană-engleză), Editura Partos, Timișoara, 2010;
- *Drum*, versuri, editura Editura Partos, Timișoara, 2012;
- *Sărutul iubirii*, versuri; editura Editura Partos, Timișoara, 2014;
- *Trăiri*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2015;
- *Nostalgii*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2016;
- *Vibrații*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2019.

Cărți pentru copii

- *Cărticica prichindeilor*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2018;
- *Zilele Săptămânii*, versuri, editura Starpress, Rm. Valcea, 2017;
- *Animalele și păsările din curtea bunicilor*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2017;

- *Poezioare-legume, fructe, plante, cereale, proză*, editura Olimpias, Galați, 2017;
- *Poezia numerelor*, versuri, editura Starpress, Rm. Valcea, 2016;
- *ABC-ul... Abecedarului*, versuri, editura Olimpias, Galați, 2015;
- *Printșorul Roboțel*, povești, editura Starpress, Rm. Valcea, 2010;
- *Să facem haz de necaz!*, versuri, editura Starpress, Rm. Valcea, 2009.

Extrase din recenzii

Al. Florin Țene, *Vibrațiile Ligyei Diaconescu transpuse în vers, Volumul "VIBRAȚII", editura Olimpias, 2019*

Poeziile Ligyei Diaconescu sunt adevărate litografii de viață și iubire creștină. Poeta Ligya Diaconescu, cunoscută și ca promotor cultural, este din nou în librării cu volumul de poeme intitulat "Vibrații", care, așa cum spun în titlu, sunt adevărate litografii de viață peste care poeta a pus ermina imaculată a sufletului. Și sunt tot atât de religioase pe cât era și picturile unui Parmigiano.

Prima parte a volumului cuprinde poeme dedicate limbii române, acel liant care unește neamul românesc și care exprimă sentimental național și întreaga istorie a populației din spațiu carpato-danubiano-pontic: "*În Transilvania, Moldova/ Și Țara noastră Românească/ Mai curge sânge-n amintire,/ Păstrată-n sfinți, în cupa-albastră// Și din SENIN –s e mai prelinge/ Duh Alb, în bolta strămoșească/ Pruncuții se botează-n veacuri/ Prin limba noastră românească.// Gradina Maicii noastre Sfinte./ Aleasă-a fost, aici la noi/ În limba noastră cea română,/ Vibrează rugăciuni, șuvoi.// E-o limba dulce, ca nectarul/ Pruncuții o rostesc, senini/ Miros crud ca mărgăritarul/ Adie blând, când o rostim". (poezia *Limba noastră cea română*)*

Poeta, în acest volum, este un liric al transparențelor, care pășește pe cărări nebănuite ce duc spre iubirea de Țară, iubirea de Limba Română, de Eminescu, sau Unirea ce Mare: "*Prin România Mare/ Răsună astăzi veste/ Fără-a avea hotare,/ Nepoților...poveste// Se cânta libertatea/ Prin flori de răsărit/ Apusul se revarsă/ În glas de infinit// Carpații, fără vamă/ Picturi de nedescris,/ O Dunăre și-o Mare/ Câmpii scăldate-n vis// Acesta-i centenarul,/ Prin limba românească/ Rămasă-n vatra țării/ Cântată-n drag, acasă". (poezia *Centenarul Unirii*)*

Ca un fir roșu străbate prin poeme o lirică barocă a clarității, unde metaforele au rolul unor chei ce deschid drumul spre cele mai înalte sentimente față de lutul românesc și produsul lui: "*Prin apărarea pământului sfânt și drapelul/ Păstrat cu onoare și sfințenie, drept/ Pentru ca oaia să-și păstreze acasă mieluțul,/ Pe-același săivan, în Carpați, înțelept// Și Dunărea să se verse în Marea Albastră/ În care se scaldă urmașii, râzând/ Odată cu surorile, părinții și frații/ Nedespărțiți de vămi, dor arzând". (poezia *Unirea-n Centenar*)*

Poetului nepereche îi sunt dedicate versuri vibrante, Eminescu este "cioplit" în marmura albă a sufletului, viața acestuia este văzută ca un spirit activ și tragic de erou a cărui oră istorică este prezentă în viața poetei, în contextual contemporaneității. "*Eminescu cheamă marea/ Printr-un ultim, tainic dor/ În dorința-i de-nsoțire/ Printre aștri, printre sori// În liniștea serii blândă/ Să adoarmă-n veșnicie/ Cu un somn lin, de*

colindă/ În pace și armonie// Când marea-n jurul tău dansează/ Eternul vals al nemuririi/ Cântându-ți tainic albatrosul/ Poete, Rege al iubirii". (poezia Eminesciană...Dorință)

Eminescu este pentru poetă cel mai frecventat și, paradoxal, cel mai inedit. Este perceput ca un om cu inima din secolului nostru. Eminescu este viu, abstras, calm și ponderabil, un adevărat tovarăși de drum.

Poeziile următoare abordează natura cu tot ce are mai frumos și rodnic. Tablourile cuprinse în strofe cantabile capătă vigoare și esență națională românească. Fenomenele naturii sunt trăite cu intensitate, observate și studiate cu acribie, folosind cu echilibru arhaismele din dorința de a da culoare mediului.:*"Ascultă cum răsare grâul/ Cum printre sălcii trece râul/ Cum crește iarba dimineța/ Și curge-n stropi de rouă, viața// Ascultă cum se plămădește/ Un prunc, din lacrimi de iubire/ Și din " seminți " de nemurare/ Când dragostea ne contopește". (poezia Germinație)*

O substanță românească rezultă dintr-o preponderență antropologică inițială, peste care se adaugă stratificații istorice, își caută vocea autentică care să facă să răsunе un fond estetic latin. Precum Blaga, poeta abordează fondul neconsumat, proprie momentelor în care o integrală proprie culturii noastre își caută idealitatea imanentă ca s-o exprime. Acest fenomen îl descoperim în poemele dedicate Pâinii care este văzută ca *"Iubirea lui IISUS,DE VEACURI/ Și viața cea din veșnicie/ Împărtășiți cu pâinea vieții/ Din dragoste și din iubire". (poezia Pâinea vieții)*

Sentimentele Ligyei Diaconescu se îndreaptă către soțul dânei care, urcat la Cer, veghează familia și fetița Andrada, lăsate pe acest pământ, pe care unii îl asemuiesc cu purgatoriu. Poeta își rememorează clipele fericite trăite în satul natal, alături de părinți și bunici. Toate topite într-un dor inefabil:*"Mi-e dor de tatăl meu frumos/ Să călărim agale/ De glasul lui ce chiuia/ Când de la coasta mă vedea/ În bucuria-i mare". (poezia Mi-e dor de satul meu cel viu)*

Satul natal cu părinții, bunicii, rudele și sătenii lui este văzut ca un spațiu unde iubirea este liantul care unește oamenii. Poeziile dedicate acestui spațiu anistoric este o poveste interpretată ca tezaur văzut mitic. Poeziile sunt un desăvârșit exercițiu isihastic. Convorbirea cu Dumnezeu, lăsând de-o-parte mijlocitorii care aduc rânduială pământescă, străveche în Carpații noștri, este o descărcare sufletească ce aduce speranță: *"Te rog să-mi dai putere și lumină/ S-ajut pe cel rău, să devină bun/ Și să mă rog să ștergi multe păcate/ Al meu, al lumii-ntregi, vii și străbuni". (poezia Doamne dă-mi putere!)*

Poemele acestui încheșat volum sunt mesianice, sunt scrise în cultul naturii cosmice, văzute prin spații, prezența sentimentului romantic al emoției naturiste prin ce are mai divers, fixitatea prozodică, tradiționalismul xilografic de o precizie precoce în execuție creează o adevărată simfonie a versurilor scrise în spiritual noului curent proglomodern.

Volumul Ligyei Diaconescu se constituie într-un cântec de dragoste dedicat acestui pământ românesc cu tot ce este al lui. Este un act de devoțiune, al unui suflet de mari aurore pure, de emoții înrourate. Așa cum scriam la început Ligya Diaconescu este un artist polivalent, scrie, organizează manifestări culturale, dar și pictează. Lucrările domniei sale abordează teme religioase mult apreciate de public și de specialiști. Acest

portret literar este, practic, o privire într-o oglindă care reverberează imagini infinite despre o personalitate dăruită culturii.

**Gheorghe Novac, POETA CERULUI ROMÂNESC, volumul de versuri
"TRAIRI", editura „Partos, Timișoara, 2017**

Doamna Ligya Diaconescu, remarcabilă animatoare literară în România și Canada, coordonatoare a revistei româno-canado-americane „Starpress”, a publicat recent volumul de versuri „Nostalgii”, precedat de altul, „Trăiri”, în 2015. Le-am citit cu mare atenție și încântare și pot să spun că acestea, ca și întreaga sa activitate de jurnalist, poet, scriitor, economist și pictor amator, cunoscută de altfel în țară și în Occident, sunt un temei puternic și multilateral pentru a fi considerată *Poeta cerului românesc*.

Această definiție pleacă de la spusa apostolului Pavel conform căreia „cetatea noastră este în ceruri” (Filipeni, 3, 20), amintită și de Étienne Gilson: *Conversatio (politeuma) autem nostra est in coelis*. (Dar cetățenia noastră este în ceruri, *Filosofia în Evul Mediu, Humanitas, 1995, p. 152*). Cerul este asociat prin tradiție cu lucrurile cele mai elevate, mai încărcate de valoare pentru sufletul și spiritul omenesc. Astfel de lucruri sunt, pentru doamna Ligya Diaconescu, ca și pentru toți cei care o admiră și o prețuiesc: limba română, locurile și peisajele României, istoria patriei noastre, marile ei personalități (domnitori, scriitori, filosofi, oameni de știință, artiști etc.), oamenii cei mai apropiați (părinți, rude, prieteni etc.). Acestea alcătuiesc minunata cetate de suflet a ei, și deopotrivă a noastră, a românilor, pe care ea caută neobosit să o dezvolte și să o pună în valoare. Activitatea în acest larg orizont formează, la modul concret, practic, cetățenia pe care înțelege să o desfășoare atât în fapte, cât și în cuvinte.

Pentru aceasta stau mărturie fulgurantă volumele de poezie amintite. Astfel, prima poezie din volumul „Trăiri”, *Limba noastră cea română* mi se pare un adevărat imn închinat acestei mărețe capodopere a poporului român. Căci spune poeta: *Limba noastră cea română/ Crescând lin, prin suferință/ Ne-a adus în vatra țării/ S-o serbăm cu biruință.// Scriitori din toată lumea/ Reuniți într-o ființă/ Cântă azi limba română/ Cu dragoste și credință.*”

Ultimul cuvânt este într-adevăr esențial pentru sufletul și spiritualitatea Ligyei Diaconescu. Îmi amintesc, în acest sens, una din serile petrecute la Izvorul părintelui Arsenie Boca. Ea a mobilizat atunci o serie de scriitori pentru a omagia activitatea acestuia, fiecare aducând un omagiu în versuri sau proză sfântului părinte. Îi aud și acum glasul, în negura străluminată de lumânările aprinse în cinstea sărbătoritului, vibrând cu mare emoție în cuvintele sale, ca o unduioasă bătaie de aripă a sufletului prea plin întru credință. În poezia „*Legea lor*” condamnă pofta de putere care uită de mulțimea în suferință: „*Când Universu-i plânge pe cei mulți/ Ce nu mai știi de lege, doar măriri,/ Nemaitrăind Credința-n străluciri/ O, Doamne, cheamă-i, strigă-i, dă-le minți.*”

Cuvintele sunt adevărați îngeri pentru doamna Diaconescu. Ele călăuzesc sufletul și inspiră creațiile spiritului. „*Cuvântul m-a vrăjit,/ M-a legănat în cânt/ Îl Țes tot mereu/ Din sufletul meu// Din taină și gând/ răsare cuvânt/ Trăiește prin noi, Zâmbitor printre ploi.*” (*Cuvânt românesc*).

Atentă la realitățile României de astăzi, poeta le transfigurează pe cele mai dureroase în versuri de alinare și încurajare. Așa se întâmplă în poemele „Ne pleacă copiii” și „Înstrăinat”. În ultima scrie: „*Am trecut încet Carpații/ Și Dunărea călătoare/ Lăsând casa și copiii/ Și-o soție iubitoare.*” Această dulce amintire îl însoțește pretutindeni pe cel plecat în Occident. Ceea ce îl face să spună: „*Sunt străin, mi-e dor de casă/ Și de codru și de pâine/ Pâinea noastră românească/ Să nu fiu hoinar în lume.*” Apare astfel o subtilă asociere de idei și versuri: „limba noastră cea română” și „pâinea noastră românească” spun ambele același lucru, dar cu sensuri diferite. Limba ocrotește sufletul și înalță spiritul, tot așa cum pâinea reînnoiește și întărește trupul românului.

Organizarea volumului pe cinci cicluri dă continuitate și substanță demersului poetic. În secțiunea IUBIND e cântată în principal dragostea față de soțul Traian, plecat dintre noi prea devreme, cu care a împărtășit buni ani de fericire, ca și iubirea acestuia pentru soție (în poezia *Adolescentină*). Remarcabile sunt delicatele sentimente din *Poem repetat*: „*Dragostea ta/ E plină durere/ Mă cheamă, Mă alungă/ Și te cere// Zâmbetul tău/ Ca o floare de crin/ Se cerne/ În adâncul scuturatul suspin// Privirea ta/ Mă pătrunde/ Ca-n vis/ Prin gând/ Pustiit/ În abis.*”

În ciclul *Călătorind prin suflet* e desfășurată calea de dragoste față de tată, bunicile Mărioara și Silvia, fiica Andrada. Sunt de o neuitată adâncime evocările din „*Calea...vieții*”: „*Pe podul timpului cărunț/ Trecem ades, de-atâtea ori/ Urcând, visând și coborând/ Prin fericiri și disperări.*” Întreaga strofă e o sinteză de viață, iar primul vers e o metaforă cu adevărat genială.

Ciclul *Feeria anotimpurilor* exaltă sentimentele generate de frumusețile sezoanelor climatice din România, atât de diverse și miraculoase.

Ultimul ciclu *A plâns în mine Dumnezeu* exprimă perfect adagiul poetului latin Ovidiu, *finis coronat opus*. Titlul acestui segment al volumului e dat de primul vers din prima poezie din această secțiune. „*A plâns în mine Dumnezeu/ Nu lepădam păcate grele/ Prin jertfa sa m-am ridicat/ Dorind să fug din cele rele.*” Ideea în sine e atât de cutezătoare încât îți cutremură ființa și, în același timp, atât de adâncă în puterile izbăvitoare ale credinței încât atinge absolutul.

Cel mai recent volum de poezii, *Nostalgiei*, începe și el cu un poem „Limba noastră cea română”, cu câteva strofe mai lung decât cel din volumul anterior. Dacă în primul dragostea de limba noastră era o adâncă trăire, acum poeta ne sugerează că e un mare alean, un dor fără sfârșit, precum Coloana lui Brâncuși. Nostalgie doar a ei? Nu ! ne șoptește doamna Ligya, a tuturor românilor. Dar de ce să-mi fie dor de limba pe care o vorbesc zilnic? Poate din cauză că eu și tu și oricare alt român simte, ca poet, că nu a ajuns încă la acel meșteșug al folosirii cuvintelor care să-i îngăduie să exprime pe deplin dragostea de limba română, de lucrurile românești și de România. Aleanul este deci unul al neîmplinirii mele ca poet. Fiindcă vreau să fiu și mai bun decât până acum. Să creez opere și mai desăvârșite decât cele pe care le-am creat.

Cam în acest fel trebuie înțelese și celelalte poeme din acest volum. Adică și celelalte lucruri care plutesc pe aripile dorurilor noastre, ale românilor. Iar acestea sunt în primul rând, cum e și firesc, oamenii din jurul nostru, cei pe care i-am iubit și ne-au iubit, mai ales dacă au plecat pe alte tărâmurii. Pentru doamna Diaconescu e vorba de soțul Traian, mama Eleonora, tatăl, bunicile Mărioara și Silvia, nepotul Ștefăniță, prietenii

Mariana și Ovidiu Popa, părintele Paul Octavian Stănciulescu, dar și, în chip deloc surprinzător, tinerii care au murit la Colectiv (*Îngeri cu aripi arse*), precum și iubitele lucruri românești: grădinile cu pomi în floare, marea albastră, munții, mai ales Făgărașii, Columna Traiana (*Columna românismului*), străbunii, Bălcescu, Decebal, Ștefan, Mihai Viteazul, mânăstirea de la Meteora, în câmpia Thessaliei, mânăstirea de la Sâmbăta de Sus, ce amintește de marele domnitor Constantin Brâncoveanu etc.

Pe la toate acestea s-a perindat aleanul poetei aidoma unei „domnițe gingașe, nevârstnice și frumoase”, după o vorbă a lui Miguel de Cervantes (*Don Quijote*, Minerva, 1987, vol. III, p. 153). Și, sub îndrumarea atentă și drăgăstoasă a unui asemenea însoțitor ideal, toate au dobândit nimbul frumuseții și grației. Astfel, în poezia *Străbunii* „Un glas tăcut, în noapte mă-nfioară/ Pământul țării îmi vorbește lin/ Pe umeri de șoapte,/ Din trup de istorii/ Purtându-mă/ Cu pași de baladă/ Spre somnul adânc al străbunilor.” Poeta se adresează iernii ca unei prietene: „Albă Domniță ți-ai prins viscolu-n păr/ Și ochii tăi adânci cern din priviri/ Fulgi albi de nea ce jucăuși aprind/ Lumini care se pierd în străluciri.” (*Iarna*).

Dorul de soțul plecat în lumea celor veșnice se ivește pe când „Băteam în pragul casei cu drumuri prăfuite/ Și hainele din mine păreau mai cenușii/ Și mă-ntrebam de oare-mi vei recunoaște gândul/ Când sufletele noastre sunt oarbe și târzii.” (*Nostalgie*). Și, aceluiași, în alt loc: „În murmur de izvoare suspinânde/ Prin taina toamnei plină de belșug/ M-ai regăsit și-n vorbele cărunte/ M-ai sărutat pe suflet, în amurg.” (*Iubindu-ne*). Tot așa cum altă dată îi spune „Și-am să te iau pe tine din tine/ Și căutându-te, te voi găsi în mine!” (*Vis*).

Altă dată poeta își cântă dorul de marea noastră: „O, mare albastră, învolburată/ An de-an mă chemi să vin la tine/ Te port în gândurile mele/ În viața mea, ești o minune// Dai sănătate, bucurie/ Și liniște celor mâhniți/ Și-aduni în taina nemuririi/ Mii cânturi de îndrăgostiți.” (*O, mare albastră*). Livezile în floare sunt un alt obiect de nostalgie. Căci spune doamna Ligya: „Covor de petale/ De cireși în floare/ Mirosoasă/ Îmbătător/ Mă-nvăluie-n dor // De-aduceri aminte/ Din viață viața fierbinte/ De îmbrățișări/ Și de sărutări.” (*În nașteri de cireși*).

Dragostea, marea temă a poetei, ca, de altfel, a tuturor poezilor, își face simțită prezența în multe versuri. Dar mai ales în acestea: „Undeva în suflet, dragostea se naște/ Pescărușul cerne fluturi dintre astre // Undeva se coace dragostea divină/ În zorii iubirii tu n-ai nici o vină.” (*Undeva*). Expresia „undeva în suflet” sugerează că această parte inalienabilă a ființei omenești este un spațiu în care locuiesc diverse lucruri, unele iubite, altele disprețuite. Dar toate aparținând unei ființe la care sentimentul învăluie, cu o aură albă sau neagră, orice există pe lume. Ultimele cuvinte citate sugerează însă că insul nu e vinovat de iubirile și urile sale, ele vin de undeva, din adâncurile istoriei unei ființe care s-a construit de-a lungul a mii sau milioane de ani. El nu se poate sustrage acestei constituții și, prin urmare, nu-l putem blama pentru sentimentele sale. Îi putem reproșa doar alegerea obiectelor acestor sentimente. Fiindcă e limpede: e o gravă eroare să iubești lucrurile rele prin natura lor, și să le urăști pe cele bune prin firea lor.

Extrase din operă

Din volumul *VIBRATII*

Dor...de pâine

Ascultă cum se coace grâul
Prin Bărăgan în șoapte albastre
În țara Sfântă, România
Dovada repetării noastre

Eroii s-au jertfit prin vremuri
Pentru o pâine strămoșească
Urmașii să respire liberi
Mai sus de Dunărea albastră

Mirosul pâinii aburinde
Ce-i coaptă-n țest, din lutul țării
Mă înconjoară-n dor ce curge
Peste ocean, în miezul verii

Eminesciană

- Iubitei, îi scriu pe gând -

Tu să mă ierți, mi-e dor de tine
Te caut, te iubesc, te chem,
Ce bine-mi este când mă mângâi
Când pleci, mi-e viața un infern!

Trăiesc adesea-n disperare
Și nu-nțeleg ce e în mine
Dar tot mă tem și iar mă doare
Iubito... dorul pentru tine

Germinație

Ascultă cum răsare grâul
Cum printre sălcii trece râul
Cum crește iarba dimineața
Și curge-n stropi de rouă, viața

Ascultă cum se plămădește
Un prunc, din lacrimi de iubire

Și din "seminți" de nemurire
Când dragostea ne contopește

Ascultă cum o larvă plânge
Născând un flutur, ce minune!
Și cum sămânța germinează
Și se transformă grâu'-n pâine

Ascultă cum un ied se naște
Și trandafiriu' „îmbobocește”
Cum rodul vieții "izbucnește"
Și seva cerne - o nouă viață

Ascultă glasul nemuririi,
Sămânța care-n veci nu piere,
Cum crește viața, grâul, pruncul,
Din dulcea taină a ... durerii

Când sună buciumul pe deal
În vremurile-ți pure
Cântă aleanul de cleștar
În lacul din pădure

Mai urcă turme ascultând
Cum vântul îți mângâie
Urmele pașilor pierduți
În amintirea vie

Răesai ușor, Emin iubit,
Poet fără pereche
În gândul meu, șoptindu-mi lin
Poeme la ureche!

Profil de autor semnat de **Gheorghe A. Stroia**